

Китоби Дониёл — Саду панҷоҳу дувум

Рамзшиносии Ду чӯби Ҳизқиёл: Сайре дар миёни нубувват ва наҷот

Jeff Pippenger

2024-03-22

Мо хатти боби сию ҳафтуми Ҳизқиёлро баррасӣ менамоем, ки он аввал дамидани карнаи ҳафтум ва паёмеро ба Лудикия муайян месозад, ки боиси падид омадани лашкари яксаду чилу чор ҳазор мегардад. Сипас Ҳизқиёл он хаттро такрор намуда, онро тавсеа медиҳад, ба воситаи ворид кардани пайвастанӣ ду чӯби салтанатҳои шимолӣ ва ҷанубии Исроил, ҳамчун намунае аз раванде, ки тавассути он Илоҳият ва башарият дар замони дамидани Карнаи Ҳафтум ба ҳам мепайванданд. Ҳангоме ки он ду миллат чун як миллат ба ҳам мепайванданд, Ҳизқиёл муайян месозад, ки бар онҳо подшоҳе ҳаст, ва сипас ӯ ба аҳди ҷовидонӣ мурочиат мекунад, ки ҳамон аҳдест, ки бо яксаду чилу чор ҳазор ба анҷом расонида шудааст, дар ҳоле ки таъкид менамояд, ки он қавми аҳдии рӯзҳои охир мукаддасгоҳи Худоро барои абад дар миёни худ хоҳанд дошт.

Мо ба он хат коре илова кардаем, яъне амали Юҳанно дар чен кардани маъбад дар соли 1844, ки ба ин васила ченкунии ниҳоиро, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, рамзӣ нишон медиҳад. Ин ченкунӣ ҳамчунин аз ҷониби Закариё зикр мешавад, ки мефаҳмонад ченкунӣ дар он замоне сурат мегирад, ки Худо бори дигар Ерусалимро ҳамчун шаҳре интиҳоб мекунад, то номи Худо дар он ҷо бинаҳад. Мо миёни ҷузъҳое, ки маъбадро ташкил медиҳанд, ва ду чӯби подшоҳии шимолӣ ва ҷанубии Исроил ташбеҳе барқарор месозем. Кори Масеҳ дар якҷо овардани Илоҳияти Худ бо инсонияти саду чилу чор ҳазор нафар дар ду пешгӯии ду ҳазору панҷсаду бист соли парокандагӣ, ки бар подшоҳии шимолӣ ва ҷанубӣ оварда шуд, дар ҳамбастагӣ бо пешгӯии ду ҳазору сесад сол, таҷассум ёфтааст.

Барои муайян кардани он ки асоҳи Ҳизқиёл дар кори Инчил чиро ифода мекунанд, фаҳмиши асосии Инчил лозим аст. Масеҳ табиати сукуткардаи моро, пас аз чор ҳазор соли заъфи меросӣ, ки ба воситаи Марям ба ӯ гузашта буданд, қабул намуд. Ӯ, ҳамчун Намунаи мо, нишон дод, ки бо ба кор бурдани иродаи Худ, то ки ба иродаи Падари Худ таслим гардад, мо метавонем, ҳамон тавре ки Ӯ ғолиб омад, ғолиб оем, бо ба кор бурдани иродаи худ дар итоат ба иродаи Ӯ. Иродаи мо дар мағзи сари мо, ки қалъаи ҷон аст, ё барои некӣ ва ё барои бадӣ ба кор бурда мешавад.

«Донишҷӯе, ки меҳодад кори ду давраи таҳсилро дар як давра анҷом диҳад, набояд иҷозат дода шавад, ки дар ин масъала ба хоҳиши худ амал кунад. Ба зимма гирифтани кори дукарата барои бисёре аз мардум маънои аз ҳад зиёд хаста кардани ақл ва безътиноӣ ба машки дурусти ҷисмониро дорад. Гумон кардан оқилона нест, ки ақл метавонад миқдори аз ҳад зиёди ғизои зеҳниро дарк ва ҳазм кунад; ва аз ҳад зиёд ғизо додани ақл ҳамон қадар гуноҳи бузург аст, ки аз ҳад пур кардани узвҳои ҳозима ва ба меъда ҳеҷ давраи истироҳат надодан. Мағз қалъаи тамоми инсон аст, ва одатҳои нодурусти хӯрдан, пӯшидан ё хобидан ба мағз таъсир мерасонанд ва аз ба даст овардани

он чизе ки донишчӯ орзу дорад, яъне тарбияи хуби зеҳнӣ, монев мешаванд. Ҳар узве аз бадан, ки бо мулоҳиза муносибат карда нашавад, осеби худро ба мағз хабар хоҳад дод. Хангоми таълим додани ҷавонон дар бораи ҷи гуна нигоҳ доштани саломатии худ, бояд сабру тоқати зиёд ва матонати фаровон ба кор бурда шавад. Онҳо бояд дар ин масъала хуб огоҳ гарданд, то ҳар як мушак ва узв ба гунае қавӣ ва тарбият ёбад, ки ҳам дар амалҳои ихтиёрӣ ва ҳам ғайриихтиёрӣ, беҳтарин саломатӣ ҳосил гардад ва мағз барои таҳаммули фишои таҳсил қувват ёбад». Christian Education, 124.

Кори аҳди ҷовидонӣ аз он иборат аст, ки шарияти Худоро бар дилҳо ва бар ақлҳои мо бинависад; ва ҳам дили мо ва ҳам ақли мо дар «қалбаи ҷонҳои мо», яъне дар мағзи сари мо, ҷойгир аст.

«Ақли мард ё зан дар як лаҳза аз покӣ ва қуддусият ба фосидӣ, табоҳӣ ва ҷиноят фуру намеафтад. Барои дигаргун сохтани инсониро ба илоҳӣ, ё барои паст гардондани онҳое ки ба сурати Худо офарида шудаанд то ба дараҷаи ҳайвонӣ ё шайтонӣ, вақт лозим аст. Бо назар андохтан мо тағйир меёбем. Ҳарчанд инсон ба сурати Офаридгори худ офарида шудааст, ӯ метавонад ақли худро ҷунун тарбия диҳад, ки гуноҳе ки замоне аз он нафрат дошт, барои ӯ хушоянд гардад. Чун ӯ аз бедор будан ва дуо гуфтан бозмеонад, аз посбонии қалба, яъне дил, низ бозмеонад ва ба гуноҳ ва ҷиноят даст мезанад. Ақл хор ва паст мегардад, ва боло бурдани он аз фасод номумкин аст, дар ҳоле ки он тарбия дода мешавад, то қувваҳои ахлоқӣ ва зеҳнӣ ба бандагӣ кашад ва онҳоро мутеи шахватҳои дағалтар гардонад. Бояд ҳамеша ҷанги доимӣ бар зидди ақли ҷисмонӣ нигоҳ дошта шавад; ва мо бояд аз таъсири поккунанда ва латифи файзи Худо ёрӣ ёбем, ки ақлро ба боло ҷалб мекунад ва онро ба тафаккур дар бораи ҷизҳои пок ва муқаддас одат медиҳад». Adventist Home, 330.

«ақл», «қалб», «мағз» — «қалбаи ҷон» аст. Қалба истехкомест, ки бояд аз ворид шудани гуноҳ ҳифз карда шавад.

«Масеҳ дар дуои Худ ба Падар ба ҷаҳон дарсе дод, ки бояд бар зеҳн ва ҷон нақш бандад. Ӯ гуфт: “Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, Худои ягонаи ҳақиқиро, ва Исои Масеҳро, ки фиристодаи Ту аст, бишносанд.” Юҳанно 17:3. Ин аст таълими ҳақиқӣ. Он қувват мебахшад. Шинохти таҷрибавии Худо ва Исои Масеҳ, ки Ӯ фиристодааст, инсонро ба сурати Худо дигаргун месозад. Он ба инсон бар худ ҳукмронӣ мебахшад ва ҳар як майл ва шахвати табиати пастро зери идораи қувваҳои олии зеҳн меорад. Он соҳиби худро писари Худо ва вориси осмон месозад. Он ӯро ба муошират бо зеҳни Беинтиҳо ворид мекунад ва ганҷҳои ғании коинотро бар ӯ мекушояд». Christ’s Object Lessons, 114.

«Қувваҳои олий» бояд барои идора кардан ва ба итоат даровардани «майлҳо ва шахватҳои табиати поёнӣ» ба кор бурда шаванд. Қувваҳои олий дар зеҳн ҷой доранд, ва маҳз «муошират бо зеҳни Беинтиҳо» аст, ки «инсонро ба сурати Худо табдил медиҳад». Дар вақти муҳригузори ҷасаду ҷаҳор ҳазор, дар як гурӯҳ сурати ҳайвон ба вучуд меояд ва дар гурӯҳи дигар сурати Масеҳ. Он чи ин табдилро ба амал меоварад, пайванди зеҳнхост. Онҳое ки, тавре Павлус онро муайян мекунад, зеҳни ҷисмонӣ ё нафсонӣ доранд, сурати ҷисм — ҳайвонро ташаккул медиҳанд. Онҳое ки ба зеҳни Масеҳ расидаанд, сурати Масеҳро

ташақкул медиҳанд. Ваъдаи аҳд ин аст, ки мо метавонем ҳангоми тавба ва бозгашт ба зехни Масеҳ бирасем, ҳарчанд ҳамаи мо бо зехни ҷисмонӣ таваллуд шудаем.

Бигузored, ки дар шумо ҳамон хирад бошад, ки дар Масеҳи Исо низ буд: Ё, ки дар сурати Худо буд, баробар будан ба Худоро ғанимат нашуморид; балки Худро безътибор гардонид ва сурати ғуломро ба Худ гирифт ва ба монанди одамон гардид; ва чун дар ҳайати инсон ёфт шуд, Худро фурӯтан сохт ва то ба марг, ҳатто то ба марги салиб, итоаткор гардид. Филиппиён 2:5–8.

Мо бояд дар худ фикри Масеҳро дошта бошем, чунон ки он дар ҳуди Масеҳ низ буд, зеро мо ба сурати Ё офарида шудаем. Аммо мо он фикрро надорем; мо фикри ҷисмонӣ дорем, ки зери гуноҳ фурӯхта шудааст.

Бинобар ин, алҳол барои онҳое ки дар Масеҳ Исо ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест, ки на бар тибқи ҷисм, балки бар тибқи Рӯҳ рафтор мекунанд. Зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Масеҳ Исо маро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст. Зеро он чиро ки қонун натавонист ба ҷо оварад, азбаски ба воситаи ҷисм сушт буд, Худо Писари Худро дар шабоҳати ҷисми гуноҳолуд ва барои гуноҳи фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард, то ки адолати қонун дар мо ба амал ояд, ки на бар тибқи ҷисм, балки бар тибқи Рӯҳ рафтор мекунем. Зеро онҳое ки бар тибқи ҷисм ҳастанд, дар бораи чизҳои ҷисм меандешанд; аммо онҳое ки бар тибқи Рӯҳ ҳастанд, дар бораи чизҳои Рӯҳ. Зеро фикри ҷисмонӣ мамот аст; аммо фикри рӯҳонӣ ҳаёт ва осоиш аст. Азбаски фикри ҷисмонӣ душманӣ бар зидди Худост; зеро ба қонуни Худо итоат намекунад ва ҳатто наметавонад. Пас, онҳое ки дар ҷисм ҳастанд, наметавонанд ба Худо писанд оянд. Аммо шумо на дар ҷисм, балки дар Рӯҳ ҳастед, агар дар ҳақиқат Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Ва агар касе Рӯҳи Масеҳро надошта бошад, вай аз онӣ Ё нест. Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, бадан ба сабаби гуноҳ мурда аст; аммо Рӯҳ ба сабаби адолат ҳаёт аст. Румиён 8:1–10.

Зеро ки аз Рӯҳ будан ҳаёт аст, ва аз ҷисм будан мамот. Ҷисм табиати поёний аст; он сарчашмаи эҳсосоти мост. Табиати поёнии ҷисмонӣ бояд аз ҷониби табиати болотар идора карда шавад, ва ин ба воситаи ба кор бурдани иродаи мо дар итоат ба Рӯҳулқудс амалӣ мегардад. Ақлҳои ҷисмонии болотари мо метавонанд дар ҳамин ҷо ва ҳоло дигаргун гарданд, аммо табиати поёнии мо бояд барои тағйир ёфтан то Омадани Дуюм мунтазир бимонад.

Ду ҷӯби Ҳизқиёл ҷӯbero муайян мекунанд, ки ҳамчун сахн тасвир шудааст, ва он ҷӯб дар соли 1798 ба анҷоми худ расид. Он ба таври комил ба воситаи як ҳазору дусаду шаст соли поймол гардидани лашкар аз ҷониби бутпарастӣ, ва як ҳазору дусаду шаст соли поймол гардидани лашкар аз ҷониби папизм, тақсим шуда буд. Он ҷӯб поймол гардидани муқаддасгоҳи Худоро ифода намекард, зеро муқаддасгоҳи Худо дар подшоҳии чанубӣ ҷойгир буд. Лашкаре, ки аз ҷониби бутпарастӣ ва папизм поймол гардид, маъбади инсонӣ буд, аммо нисбат ба подшоҳии чанубӣ он бадан буд, ва подшоҳии чанубӣ ҳамон ҷо буд, ки Худо интиҳоб кард сарро дар он ҷо ҷой диҳад. Подшоҳии шимолий бадан буд, подшоҳии чанубӣ сар буд.

Ду бахши як ҳазору дусаду шастсолаи подшоҳии шимолӣ, ду тамоюли гуногуни ба гуноҳ дар маъбади чисмро ифода мекарданд, чунонки бо тамоюлҳои ирсӣ ва парваришёфта нишон дода шудаанд. Бутпарастӣ рамзи тамоюлҳои ирсии гуноҳ дар маъбади чисм буд, ва пазируфтани дини бутпарастӣ аз ҷониби папагарӣ, тамоюлҳои парваришёфтаи ба гуноҳро ифода мекунад. Дар ҳар ду ҳолат, маъбади чисм то Омадани Дувум наметавонист дигаргун шавад, бинобар ин ҷӯби подшоҳии шимолӣ фақат то соли 1798 идома ёфт, ва вақте ба Юҳанно гуфта шуд, ки маъбадро чен кунад, он ҷӯб бояд канор гузошта мешуд.

Калимаи «conversion» маънои табдил ё тағйир ёфтани аз як ҳолат ё вазъият ба ҳолати ё вазъияти дигарро дорад. Вақте ки Одам ва Ҳавво гуноҳ карданд, онҳо аз ҳолати аслии худ «табдил» ёфтанд, зеро онҳо комил, ба сурати Худо, офарида шуда буданд, ва қувваҳои болотар бар қувваҳои поёнтар ҳукмронӣ мекарданд. Вақте ки онҳо гуноҳ карданд, онҳо ба ҳолате «табдил» ёфтанд, ки дар он қувваҳои поёнтар бар қувваҳои болотар ғолиб омаданд. Онҳо ин ҳолатро ба ҳамаи наслҳои худ интиқол доданд.

Дар иртиботи нубуввати ду ҷӯби Ҳизкиёл, Худованд Ерусалимро баргузид, то сар бошад, пойтахте ки подшоҳ дар он иқомат мекард. Он бояд қудрати болотар мебуд. Дар ташбеҳи ду ҷӯб, подшоҳии ҷанубӣ нисбат ба подшоҳии болотар дар шимол қудрати поёнтар буд. Табдиле ки хангоми пайвастанӣ он ду ҷӯб нишон дода шудааст, тақозо мекард, ки подшоҳии ҷанубӣ ба мақоми худ ҳамчун сар бозгардонда шавад. Он бояд ба сӯи подшоҳии шимолӣ бозгардонида мешуд, зеро он гоҳ бо подшоҳи ҳақиқии шимол пайваст мегашт ва бо тахтгоҳи подшоҳии ҳақиқии шимол иртибот меёфт.

Ба ҳамин сабаб, подшоҳии шимолӣ танҳо то соли 1798 расид, ва ба Юҳанно гуфта шуд, ки сахни берунаро воғузорад, ки он низ танҳо то соли 1798 мерасид. Подшоҳии ҷанубӣ бо омадани фариштаи сеюм ба ҷӯби ду ҳазору сесад сол пайваста мешуд, аммо подшоҳии шимолӣ хангоме ба анҷом мерасид, ки иттиҳоди илоҳият ва инсоният дар дохили ду қисмати маъбад, ки баъд Юҳанно онҳоро чен кард, ба амал меомад. Подшоҳии шимолӣ ба воситаи пайванди чилу шаш бо подшоҳии ҷанубӣ, хангоми омадани фариштаи сеюм, вобаста буд, аммо он, чунон ки подшоҳии ҷанубӣ дошт, мустақиман бо соли 1844 пайваст намешуд.

Подшоҳии ҷанубӣ ҳам бо маъбади чиҳилу шаш сола алоқаманд буд, ва ҳам бо иттиҳоди илоҳият бо инсоният, ки онро дусаду бист сол ифода мекунад. Подшоҳии шимолӣ дар соли 1798 таҳкурсии маъбади чиҳилу шаш соларо нишон дод, аммо дар ҳамон ҷо он ба анҷом расид, зеро ҳамчун таҳкурсӣ, он чисмеро намоёндагӣ мекард, ки Масеҳ бар Худ гирифта буд, ва ҷисми Ӯ аз бунёди ҷаҳон забҳ гардида буд. Ҳамаи маъбадҳо рамзҳои ивазшаванда мебошанд, ва таҳкурсии чиҳилу шаш сол дар соли 1798 ҷисми инсонии Ӯро муайян месозад, ва анҷоми он чиҳилу шаш сол дар соли 1844 илоҳияти Ӯро муайян месозад.

Лашкаре, ки то соли 1798 поймол гардида буд, муқаддасгоҳи Худо набуд, ҳарчанд муқаддасгоҳи Худо дар он давраи вақт ҳамчун поймолшуда тасвир мегардид; аммо он поймолкунӣ дар подшоҳии ҷанубӣ ба амал меомад, он ҷо ки Худо Ерусалимро баргузида буд, то муқаддасгоҳи Худ ва номи Худро дар он ҷо қарор диҳад. Лашкаре, ки поймол

гардида буд, халқҳои ғайрияҳуди ро ифода мекард; он ҳисро ифода мекард.

Ҳангоме ки Одам ва Ҳавво гуноҳ карданд, «ҳафт вақт»-и ҳафт ҳазор соли поймол гардидани инсоният аз ҷониби гуноҳ оғоз ёфт. Дар он лаҳза, Баррае ки аз бунёди ҷаҳон забҳ шуда буд, пӯстҳои барраро фароҳам овард, то бараҳнагии гунаҳкори инсониятро бипӯшонад. Вақте ки поймол гардидани инсоният дар соли 1798 ба анҷом расид, Барра, ки таҳкурсии ва бинокори ҳар намунаи муқаддасшудаи маъбад аст, боз забҳ карда шуд. Дар он ҷо подшоҳии шимолӣ, ва маъбади инсоние ки дар он ҷо намояндагӣ мешуд, ба анҷом расид.

Соли 1798 он замоне буд, ки зиддимасеҳи қалбакӣ, баъд аз он ки шаҳодати шайтонӣ худро дар тӯли сею ним соли нубувватӣ дода буд, кушта гардид; он шаҳодат аз соли 538, вақте ки ӯ қудратманд гардонида шуд, оғоз ёфта буд, ва пеш аз он сӣ соли омодагӣ, ки аз соли 508 сар шуда буд, гузашта буд. Ин қалбакӣ ва тақаллуби шайтонӣ аз сӣ соли омодагии Масеҳ буд, ки аз таваллуди ӯ оғоз ёфт ва бо қудратманд гардидани ӯ, ҳангоме ки таъмид гирифт, анҷом пазируфт; ва баъд аз он ӯ дар тӯли сею ним соли воқеӣ шаҳодати Худро дод, то ба он нуқтае расид, ки Баррае, ки аз бунёди ҷаҳон кушта шуда буд, маслӯб гардид. Он гоҳ ваъдаи ӯ иҷро шуд, ки вақте маъбад вайрон гардад, ӯ онро дар се рӯз барпо хоҳад кард.

ӯ ҳамон Касе мебуд, ки маъбади ҳисми Худро бармехезонад, зеро қудрати илоҳияти ӯ буд, ки эҳёро ба амал овард; зеро илоҳияти ӯ дар маслӯбшавӣ намурд, балки инсонияти ӯ буд, ки бар салиб мурд, зеро барои Худо мурдан номумкин аст.

«Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам» (Юҳанно 11:25). ӯ, ки гуфта буд: «Ҷони Худро мегузорам, то онро боз гирам» (Юҳанно 10:17), аз қабр ба ҳаёте берун омад, ки дар Худи ӯ буд.

Инсоният мурд; илоҳият намурд. Дар илоҳияти Худ, Масеҳ қудрат дошт, ки бандҳои маргро бишканад. ӯ эълон мекунад, ки дар Худ ҳаёт дорад, то ҳар киро бихоҳад, зинда гардонад». Selected Messages, book 1, 301.

Дар соли 1798 маъбади инсоният, лашкари «подшоҳии шимолӣ», ба анҷом расид, зеро ҳамчун рамзи табиати поёнӣ, он наметавонист тағйир ёбад, то вақти эҳё дар Омадани Дуюм. Аммо он таҳкурсии он чихилу шаш солро муайян кард, ки дар он Масеҳ маъбадери барпо намуд, ки метавонист дигаргун шавад, ва он бо подшоҳии ҷанубӣ муаррифӣ мегардид, ки рамзи қувваҳои олии ақл буд, ва ҳамин ақл дар ҳамон лаҳзае дигаргун мегардад, ки гунаҳкор сафед шумурда мешавад.

Бар он асосе ки худ Масеҳ ниҳода буд, ҳаввориён калисои Худро бино карданд. Дар Навиштаҳо сурати бардоштани маъбад бисёр вақт барои нишон додани бино шудани калисо истифода мешавад. Закарё ба Масеҳ ҳамчун «Шоҳа» ишора мекунад, ки бояд маъбади Худовандро бино намояд. ӯ дар бораи ғайрияҳудиён сухан мегӯяд, ки дар ин кор ёрӣ хоҳанд расонд: «Ва онҳое ки дур ҳастанд, омада, дар маъбади Худованд бино хоҳанд кард;» ва Ишаъё эълон мекунад: «Ва писарони бегона деворҳои туро бино хоҳанд кард.» Закарё 6:12, 15; Ишаъё 60:10.

Дар бораи бино шудани ин маъбад Петрус чунин мегӯяд: «Назди ӯ омада, назди санги зиндае, ки аз ҷониби одамон рад шудааст, вале назди Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо низ, мисли сангҳои зинда, ба хонаи рӯҳонӣ бино карда мешавед, ба қоҳиноти

муқаддас, то қурбониҳои рӯҳониеро пешкаш намоед, ки ба василаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд». 1 Петрус 2:4, 5.

«Дар маъдани ҷаҳони яҳудӣ ва ғайрияҳудӣ расулон меҳнат мекарданд ва санғоро берун оварда, бар таҳкурсии мегузоштанд. Павлус дар номаи худ ба имондорони Эфсӯс гуфт: “Пас, акнун шумо дигар на бегонагон ва на мусофирон ҳастед, балки ҳамшаҳрвандони муқаддасон ва аҳли хонадони Худо ҳастед; ва бар таҳкурсии расулон ва анбиё бино ёфтаед, ки худи Исои Масеҳ санги асосии гӯша аст; дар Ў тамоми бино, ки ба ҳам дуруст пайваст шудааст, барои маъбади муқаддасе дар Худованд мерӯяд; ва дар Ў шумо низ якҷо бино карда мешавед, то ки ба воситаи Рӯҳ маскани Худо гардед.” Эфсӯсийн 2:19–22.»

Ва ба аҳли Қўринтӣс чунин навишт: «Мувофиқи файзи Худо, ки ба ман ато шудааст, ман чун меъмори ҳикматманд таҳкурсиро гузоштам, ва дигаре бар он бино мекунад. Лекин ҳар кас бодикқат бингарад, ки чӣ гуна бар он бино мекунад. Зеро ҳеч кас наметавонад таҳкурсии дигаре ғайр аз он чи гузошта шудааст, бино намояд, ва он Исои Масеҳ аст. Ва агар касе бар ин таҳкурсии тилло, нукра, санғҳои қиматбаҳо, ҷўб, коҳ, ҳас бино кунад, амали ҳар кас ошкор хоҳад шуд; зеро он рӯз онро маълум хоҳад кард, чунки он бо оташ зоҳир мешавад; ва оташ амали ҳар касро, ки аз чӣ гуна аст, имтиҳон хоҳад кард». 1 Қўринтӣс 3:10–13.

«Ҳаввориён бар бунёди устувор бино карданд, яъне бар Саҳраи Абдиён. Ба ин бунёд онҳо санғоеро оварданд, ки аз ҷаҳон тарошида буданд. Бинокорон бе монета меҳнат накарданд. Кори онҳо аз муқовимати душманони Масеҳ бағоят душвор гардонида шуд. Онҳо маҷбур буданд бар зидди таассуб, пешдоварӣ ва адовати касоне мубориза баранд, ки бар бунёди козиб бино мекарданд. Бисёре аз онҳое ки ҳамчун бинокорони калисо кор мекарданд, метавонанд ба бинокорони девор дар рӯзгори Наҳеми монанд карда шаванд, ки дар бораи онҳо навишта шудааст: “Ва онҳое ки деворро бино мекарданд, ва онҳое ки бор мебардоштанд, бо онҳое ки борро бор мекарданд, ҳар яке бо як дасти худ дар кор машғул буд, ва бо дасти дигараш силоҳро нигоҳ медошт”. Наҳеми 4:17». Аъмоли Ҳаввориён, 595, 596.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Сукути инсон тамоми осмонро аз андӯх пур кард. Ҷаҳоне, ки Худо офарида буд, аз лаънати гуноҳ осеб дида, сокинонаш мавҷудоте гардида буданд, ки ба бадбахтӣ ва марг маҳкум шудаанд. Барои онҳое ки шариатро вайрон карда буданд, ҳеч роҳи наҷоте падидор набуд. Фариштагон сурудҳои ситоиши худро қатъ карданд. Дар саросари саҳнҳои осмонӣ барои харобие, ки гуноҳ ба амал оварда буд, мотам барпо буд.»

“Писари Худо, Фармондеҳи пурчалолӣ осмон, ба ҳоли инсонияти сукуткарда раҳм овард. Дили Ў аз шафқати бемаҳдуд ба ҷунбиш омад, ҳангоме ки мусибатҳои ҷаҳони ҳалокшуда пеши назари Ў боло мегирифт. Аммо муҳаббати илоҳӣ нақшае андешида буд, ки ба воситаи он инсон метавонист наҷот ёбад. Шариати шикасташудаи Худо ҷони гуноҳкорро талаб мекард. Дар тамоми коинот фақат Яке буд, ки метавонист аз номи инсон талаботи онро қонеъ гардонад. Азбаски шариати илоҳӣ ҳамон андоза муқаддас

аст, ки Худо Худаш муқаддас аст, фақат Касе, ки бо Худо баробар аст, метавонист барои вайрон кардани он кафорат ба ҷо оварад. Ғайр аз Масеҳ ҳеҷ кас наметавонист инсонӣ сукуткардари аз лаънати шариат халосӣ дода, ӯро боз ба ҷамоҳангӣ бо Осмон баргардонад. Масеҳ гуноҳ ва шармандагии гуноҳро бар Худ хоҳад гирифт — гуноҳе, ки барои Худои муқаддас он қадар нафратангез аст, ки бояд Падар ва Писари Ӯро аз ҳам ҷудо созад. Масеҳ то ба аъмоқи мусибат фуруд хоҳад омад, то наҷоди ҳалокгардидари наҷот диҳад.”

«Дар ҳузури Падар Ӯ ба хоҳири гуноҳкор шафоат мекард, дар ҳоле ки лашкари осмон натиҷаро бо ҷунон шиддати таваҷҷуҳе интизор буд, ки суҳанон онро баён карда наметавонанд. Он муоширати асроромез дер давом кард — “машварати озоиштагӣ” (Закарё 6:13) барои писарони сукуткардаи одамизод. Нақшаи наҷот пеш аз офариниши замин тарҳрезӣ шуда буд; зеро Масеҳ “Баррае” аст, ки “аз бунёди ҷаҳон забҳ шудааст” (Ваҳй 13:8); аммо ҳатто барои Подшоҳи коинот низ таслим кардани Писари Худ ба марг барои насли гунаҳкор муборизае буд. Аммо “Худо ҷаҳонро ҷунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад”. Юҳанно 3:16. Оҳ, асрори фидия! муҳаббати Худо ба ҷаҳоне, ки Ӯро дӯст намедошт! Кист, ки аъмоқи он муҳаббатеро бишносад, ки “аз донишу маърифат болотар аст”? Дар тӯли асрҳои беинтиҳо, зеҳнҳои ҷовидон, ки мекушанд асрори он муҳаббати даркнопазиро бифаҳманд, дар ҳайрат хоҳанд монд ва сачда хоҳанд кард.»

«Худо мебоист дар Масеҳ зоҳир гардад, “ва оламо бо Худ оштии диҳад.” 2 Қўринтиён 5:19. Инсон ба сабаби гуноҳ то ба он дараҷа пасту фурӯрафта гардида буд, ки барои ӯ, дар ҳуди ҳеш, ба ҷамоҳангӣ бо Ӯ, ки табиаташ покӣ ва некӯст, расидан номумкин буд. Аммо Масеҳ, пас аз он ки инсонро аз маҳкумияти шариат халос кард, метавонист қуввати илоҳиро ато намояд, то бо кӯшиши инсонӣ муттаҳид гардад. Ҳамин тавр, ба воситаи тавба назди Худо ва имон ба Масеҳ, фарзандони сукуткардаи Одам наметавонианд боз як бори дигар “фарзандони Худо” гарданд. 1 Юҳанно 3:2.»

Патриархҳо ва Паёмбарон, 63, 64.